13:e söndagen e tref 20260830
Samlande rubrik: Medmänniskan

Matt 7:12 12 Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem. Det är vad lagen och profeterna säger.

En kort text men väldigt innehållsrik. Vi kan börja med att vända på dess innehåll och tänka oss följande:
Allt vad du INTE vill att människorna skall göra dej, det skall du INTE göra dem.
Ger oss bibeln någon praktisk handledning om detta? Ja, faktiskt och än mer, den varnar oss för konsekvensen:

Gal 5:19 Vad köttet ger är lätt att se: otukt, orenhet, liderlighet, 20 avguderi, trolldom, fiendskap, strider, ofördragsamhet, vrede, intriger, splittringar, kätterier, 21 maktkamp, dryckenskap, utsvävningar och annat av samma slag. Än en gång varnar jag er: de som gör sig skyldiga till sådant skall inte få del i Guds rike.

Jag utgår från mig själv, och har säkerligen gjort mig skyldig till följande:
fiendskap, strider, ofördragsamhet, vrede, intriger, splittringar,
Aposteln Paulus skriver så här om sig själv och sin mänskliga Gudsfrånvända natur:
*18 Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga i min köttsliga natur. **Viljan finns** hos mig, **men inte förmågan** att göra det som är gott. 19 Det goda som jag vill, det gör jag inte, men det onda som jag inte vill, det gör jag.*
Paulus fortsätter:
*24 Jag arma människa, vem skall befria mig från denna dödens kropp? 25 **Men jag tackar Gud, genom Jesus Kristus, vår herre!** Lämnad åt mig själv tjänar jag alltså med mitt förnuft Guds lag och med min köttsliga natur syndens lag.*
I dessa ord syftar Paulus på att Gud sänt sin son att genomföra försoningen, där Jesus själv går in och lyfter av alla människors synder upp på ett kors i vårt ställe. Enda förutsättningen: Att jag och du **vill** ta emot detta – att vi sätter vår tro och tillit till Jesus

Kanske någon undrar, vad är det då som saknas i vår köttsliga natur? Paulus ger oss svaret: Det viktigaste av allt är kärlek, i betydelsen omsorg. Vi tar del av vad han skriver till problemförsamlingen i Korint:
1 Kor 13: 1 Om jag talar både människors och änglars språk, men saknar kärlek, är jag bara ekande brons, en skrällande cymbal. 2 Och om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheterna och har hela kunskapen, och om jag har all tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek, är jag ingenting. 3 Och om jag delar ut allt jag äger och om jag låter bränna mig på bål, men saknar kärlek, har jag ingenting vunnit.
Sannolikt – eftersom han skriver till en problemförsamling – vill han göra tydligt vad kärlek är. Han fortsätter så här:
4 Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. 5 Den är inte utmanande, inte självisk, den brusar inte upp, den vill ingen något ont. 6 Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. 7 Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den. 8 Kärleken upphör aldrig.
Sedan fortsätter han med andliga gåvor som kommer att upphöra, försvinna: *Den profetiska gåvan, den skall förgå. Tungotalet, det skall tystna.* ***Kunskapen, den skall förgå.***

En reflektion som för några år sedan var omöjlig, men nu fullt möjlig: Vi lever nu i en tid när vi tror oss kunna lagra nästan obegränsade mängder kunskap. AI har gjort det tydligare än någonsin. Ändå säger Paulus något häpnadsväckande: kunskapen utgörs av det som är begränsat och förgängligt. Kärleken gör det inte.

Det som vår bibel lovar oss kommer att vara bestående, det finns i följande ord, där den omsorgsfulla kärleken är störst:

13 Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken.
En avslutande reflektion – och den innefattar dagligen mig själv:
Vill jag även denna dag vara Jesu lärjunge – eller – vill jag bara ha en polerad fasad, för att kunna ägna mig åt kärlekslöshet i form av exempelvis *fiendskap, strider, ofördragsamhet, vrede, intriger, splittringar?*